

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 843/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Belicovou, Jilemnického 68, Sučany, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 163/2016 z 28. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Belicovou, Jilemnického 68, Sučany, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 163/2016 z 28. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania voči odporcom v 1. až 23. rade (ďalej len „odporcovia“) domáhal určenia, že prevod vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom odporcu v 22. rade (17/48 k celku) a odporkyne v 23. rade (1/12 k celku) na parcelách registra [REDACTED] (nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDACTED]) na odporcov v 1. až 21. rade je neplatný.

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje skutkový stav takto:

«1. Okresný súd uznesením 21 C/124/2010 - 491 zo dňa 22.01.2015 rozhodol:

I. Navrhovateľ je povinný uhradiť odporcom 3/ až 7/, 10/ až 12/, 15/ a 17/ až 20/ trovy konania a to každému po 478,82 € a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet ich právneho zástupcu.

II. Navrhovateľovi a odporcom 1/, 2/, 8/, 9/, 13/, 14/, 16 a 21/ až 23/ sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Proti uzneseniu okresného súdu a to proti výroku I. podal sťažovateľ odvolanie dňa 11.02.2015.

3. Odvolací krajský súd uznesením 9 Co/163/2016 - 593 zo dňa 28.04.2016 rozhodol:

I. Uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť odporcom v rade 3/ až 7/, 10/ až 12/, 15/, a 17/ až 20/ trovy konania potvrdzuje.

II. V nenapadnutej časti ponecháva uznesenie okresného súdu nedotknuté.

III. Odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

4. Krajský súd svoje uznesenie odôvodnil tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré nie je potrebné opakovať.

5. Ďalej krajský súd uviedol, že sa jednalo o dva samostatné nároky, ktoré bolo možné žalovať oddelene. Krajský súd neuviedol žiadne dôkazy na doloženie svojho tvrdenia.

6. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že návrhom zo dňa 26.05.2010 sa sťažovateľ domáhal, aby okresný súd rozhodol, že prevod spoluvlastníckeho podielu odporcu 22/

vo výške 17/48 a odporkyne 23/ vo výške 1/12 k parcelám [REDACTED]

[REDACTED] na odporcov 1/ až 21/ je neplatný.

Sťažovateľ takúto žalobu nepodal, okresný súd svojvoľne zmenil žalobu.

7. Ďalej okresný súd v odôvodnení vo veci uviedol, že rozhodol rozsudkom 21 C/124/2010-176 zo dňa 21.10.2011, v spojení s opravným uznesením 21 C/124/2010-198 zo dňa 30.11.2011, doplnčacím rozsudkom 21 C/124/2010 - 201 zo dňa 07. 10. 2011, rozsudkom krajského súdu 9 Co/78/2012 - 252 zo dňa 21. 06. 2012 a opravným uznesením 21 C/124/2010-288 zo dňa 04. 01. 2013, ktorým určil, že prevod podielu odporkyne 23/ vo výške 1/12 k parcelám [REDACTED] na odporcov 1/ až 21/ je neplatný, a rozsudkom 21 C/124/2010-418 zo dňa 07. 02. 2014, v spojení s rozsudkom krajského súdu 9 Co/530/2014-472 zo dňa 04. 09. 2014, ktorým návrh na začatie konania zamietol.

Okresný súd také rozhodnutie vo veci nevydal. Okresný súd svojvoľne zmenil v uznesení rozsudok vo veci.

8. Ďalej okresný súd v uznesení uviedol, že vo veci určenia neplatnosti prevodu podielu odporkyne 23/ vo výške 1/12 k parcelám [REDACTED] na odporcov 1/ až 21/ mal sťažovateľ čiastočný úspech. Keďže si však sťažovateľ náhradu trov konania v tejto veci neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

Okresný súd neuviedol výšku čiastočného úspechu, ani výšku čistého úspechu, čím neumožnil sťažovateľovi, aby sa k tomu vyjadril a teda konal pred súdom. Okresný súd neuviedol požadované trovy konania žalovaných.

Sťažovateľ požadoval úhradu trov jeho konania v žalobe. Ak sťažovateľ nevyčíslil výšku trov konania tak potom mal súd postupovať podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a uznať mu náklady uvedené v spise.

9. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že sa žalobou domáha neplatnosti prevodu podielu žalovaných 22/ a 23/ spolu 1/48 na parcelách [REDACTED] podľa LV [REDACTED] podľa kúpnej zmluvy zo dňa 18.09.2009 každému žalovanému 1/ až 21/. Okresný súd sa žalobou sťažovateľa nezaoberal.

10. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že sa jedná celkom o prevod 210 podielov – 2 predávajúci (žalovaní 22/ a 23/) x 5 parciel [REDACTED]

x 21 kupujúcich (žalovaní 1/ až 21/) = 210 právnych úkonov, s tým, že uspel v 84 prípadoch (40 %) a potom čistý úspech žalovaných je 20 %.

11. Okresný súd v prvom rozsudku zo dňa 21. 10. 2011 rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľ (žalobca) a odporcovia (žalovaní) mali v spore len čiastočný úspech avšak náhradu trov konania si neuplatnili. Výšku čiastočných úspechov okresný súd neuviedol. Okresný súd posudzoval konanie ako jeden právny úkon.

12. Právoplatný rozsudok vo veci okresného súdu zo dňa 07. 02. 2014, na základe rozsudku krajského súdu zo dňa 04. 09. 2014, je rovnaký ako uvedený prvý rozsudok okresného súdu zo dňa 21. 10. 2011.

13. Právny zástupca žalovaných uviedol vo vyjadrení zo dňa 15. 04. 2015 k odvolaniu sťažovateľa, že sa jednalo o neplatnosť jedného právneho úkonu, čo tvrdí aj sťažovateľ.

Okresný súd bez dôkazov rozhodol že sa jedná o dva právne úkony, a krajský súd to potvrdil, aj napriek zhodnému tvrdeniu obidvoch strán, že sa jedná o jeden právny úkon.

14. Okresný súd svojvoľne a bez dôkazu priradil všetky trovy konania iba k prevodu podielu 17/48 odporcu 22/. K prevodu podielu 1/12 odporkyne 23/ nepriradil žiadne trovy konania. Právny zástupca to nepožadoval, pričom trovy konania si nárokoval spolu zajedno konanie.

15. Sťažovateľ v odvolaní namietal neoprávnený nárok žalovaných za účasť na pojednávaní dňa 15.02.2011 vo výške 7,34 €, ktoré bolo odročené z dôvodu neospravedlnenej neúčasti žalovaných 22/ a 23/.

16. Sťažovateľ v odvolaní namietal neoprávnený nárok za účasť na pojednávaní dňa 09.04.2013 za 3 začaté hodiny, pretože podľa zápisnice pojednávanie trvalo max 1 hodinu a žalovaní tento údaj v zápisnici nepožadovali zmeniť ani opraviť.

17. Sťažovateľ v odvolaní namietal neoprávnený nárok za účasť na obhliadke sporných parciel vo výške 28,50 € dňa 20.07.2011, pretože okresný súd tento dôkaz nikdy nepoužil a ani neuviedol, prečo bola potrebná obhliadka.

18. Sťažovateľ v odvolaní namietal neoprávnený nárok za neúčelnosť troch úkonov a to vyjadrenia k odvolaniam žalovaných zo dňa 28.12.2011, 12.06.2013 a 08.04.2014 vo výške spolu 89,47 €, pretože žalovaní neuviedli žiadne nové skutočnosti a ich právny zástupca vo vyjadrení k odvolaniu v liste zo dňa 15.04.2015 uviedol, že k relevantným

skutočnostiam sa mohli vyjadrovať iba žalovaní 22/ a 23/, ktorí si nenárokovali trovy konania.

19. Žalovaný 7/ [REDAKOVANÉ], podľa priložených aktuálnych LV [REDAKOVANÉ] a LV [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ], nie je spoluvlastníkom od 22.04.2014. Žalovaný 7/ neoprávnene vystupoval už v konaní vo veci v právoplatnom rozsudku 9Co/530/2014 zo dňa 04.09.2014 a teda nemá nárok na trovy konania.

20. Žalovaní 1/ až 6/ a 8/ až 21/ (bez žalovaného 7/) odkúpili spolu podiel 20/48, čo je v rozpore s tvrdením okresného súdu, že žalovaní 22/ a 23/ odpredali spolu podiel $17/48 + 1/12 (4/48) = 21/48$.»

Sťažovateľ namieta, že „Krajský súd sa nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu.

Právu na spravodlivý proces odpovedá povinnosť krajského súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť a primerane sa vysporiadať so všetkými dôkazmi uplatnenými účastníkmi konania. Krajský súd tak neurobil a tým porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Sťažovateľ v opravnom prostriedku, odvolaní zo dňa 11.02.2015, predložil dôvody spôsobilé spochybníť závery okresného súdu a takto nastolil otázky z hľadiska poskytovanej súdnej ochrany podstatné, potom sa odvolací súd nemôže obmedziť na konštatovanie, že sa so závermi okresného súdu stotožňuje. V takom prípade totiž jeho odôvodnenie nedáva potrebné odpovede na všetky podstatné otázky súvisiace s predmetom poskytovanej súdnej ochrany a dostáva sa do konfliktu so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy.

Povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu bolo, aby na všetky podstatné námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní zo dňa 11.02.2015 proti napadnutému rozhodnutiu prvostupňového súdu dal jednoznačnú odpoveď. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu však takéto závery neobsahuje, je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím reálne zasiahlo do základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. “.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu Žilina 9 Co/163/2016-593 zo dňa 28. apríla 2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 303,- € (2 úkony právnej služby po 143,- € – prevzatie a príprava zastúpenia 24. 10. 2016, sťažnosť 24. 10. 2016; 2 x režijný paušál po 8,58 €), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokátky Mgr. Evy Belicovej č. účtu: [REDAKOVANÉ], a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu v uznesení krajského súdu o trovách konania a svojimi námietkami usiluje o iné právne posúdenie miery úspechu odporcov v konaní vo veci samej, ktorá podľa jeho názoru predstavuje 20 %.

Podľa § 142 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase rozhodovania všeobecných súdov účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že *„[p]okiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd*

prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, keď posudzoval náhradu trov konania podľa úspešnosti v spore. V danom prípade išlo o samostatné nároky, ktoré bolo možné žalovať oddelene, a teda nie je na mieste tieto nároky zosumarizovať a pri výpočte súhrnného úspechu v spore vychádzať z celku, t.j. vychádzať z percentuálnej úspešnosti. Nebol preto dôvod zmeniť uznesenie prvostupňového súdu, tak ako to požadoval navrhovateľ a takisto ani dôvod na zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci prvostupňovému súdu, preto odvolací súd napadnuté uznesenie, v napadnutej časti, ako vecne správne potvrdil. Keďže výrok II. uznesenia odvolaním napadnutý nebol, v tejto časti ponechal odvolací súd rozhodnutie nedotknuté.“

Ústavný súd pri hodnotení uznesenia krajského súdu vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 C 124/2010 z 22. januára 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

„Vo veci určenia neplatnosti prevodu spoluvlastníckeho podielu odporkyne v rade 23 vo výške 1/12 k parcelám registra [REDAKOVANÉ] na odporcov v rade 1-21, mal navrhovateľ čiastočný úspech. Keďže si však navrhovateľ náhradu trov konania v tejto veci neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

Vo veci určenia neplatnosti prevodu spoluvlastníckeho podielu odporcu v rade 22 vo výške 17/48 k parcelám registra [REDAKOVANÉ] na odporcov v rade 1 – 21, mali plný úspech odporcovia, nakoľko v tejto časti súd návrh na začatie konania zamietol. Odporcom preto proti navrhovateľovi patrí náhrada trov konania.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o trovách konania, boli porušené označené práva sťažovateľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z pohľadu ústavného súdu treba považovať za rozhodujúce, že krajský súd svoj právny názor primerane odôvodnil, nepostupoval arbitrárne, rešpektoval zmysel a účel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania všeobecných súdov) a jeho argumentácia nie je vnútorne rozporná.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd považoval za relevantné, že jediným predmetom uznesenia krajského súdu bola výlučne otázka trov konania – t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o trovách konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv. Uznesenie krajského súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravnom konaní (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

S prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2016